22· Յերկուշաբաթոջ գտան ուղէկիցք լութերականք ոմանք վաճառականք ի Լէօպօլսոյ, որք ի վաճառատեղն էին գնալոց· ընդ որս և ես ուղեկցեցայ՝ վարձեալ զկառ· եկն ընդ իս և Բան Թէօտոր Սապաթ։ Ի վաճառատեղիս յայս յամենայնում ամի յաւուր Ծննդեան Աստուածածնին, ըստ հնոյ տումարին, յութ սեպտեմբերի, սովորք են վաճառականք ի զանազանից գաւառաց համագումարիլ պէսպէս վաճառօք· որ կիսով մղոնաւ հեռի է ի Սնաթինու, ի սահմանին Պուղտանաց· ուր ոչ քաղաք և ոչ գեօղ է, այլ յանմարդում վայրի՝ զխուղս յօստոց ծառոց յօրինեալք՝ միայն իբր եօթնեակս երկուս կամ երիս, և անուանեն Օթաք։ Անդէն զոմանս տեսի արևելցիս ծանօթս, զԵրևանցիս, Նախջևանցիս, Կապանցիս, և այլս· յամեալք անդէն իբրև զժամս երկուս, ընդ նոյնց ուղեկցաց գնացինք դէպ ի Գամէնից, և երեկոյին օթեցինք ի գեօղն Գօցման, որ առ մէթրօփօլիտն Պուղտանայ պատկանի։

23· Յերեքշաբաթոջ ելեալք անտի գիշերայն, փութացաք հասանել յայնմ աւուր ի Գամենից· բայց մոլորեցեալք՝ յանտեղեկութենէ կառավարչաց՝ ընդ ձորակս և յանտառս անմարդիս, յետ հասարակ աւուրն հազիւ ի գեօղն Ջամշուվ հասինք, ուստի անդր անցանելոց էաք նաւու ընդ գետն Տնեստր։ Ճաշեալք անդէն՝ մնացինք ոչ սակաւ գալստեան նաւավարին, և անցեալք յայնկոյս, ուղեկիցքն Լութհէրականք հատուցին և վասն իմ գնալոյն, որք և ընդ ամենայն ճանապարհն ոչ նուազ զգթութիւն քրիստոնէական՝ քան զմարդավարութիւն ապացուցին· մերթ յընթրիս իւրեանց հրաւիրելով, երբեմն զգինի և զցքի, զկոգի և զհաց պաշտպանելով, յ'որոց իւրեանց ըղբաժինս տալով, բազմիցս զտեղի առնլով՝ մինչ կառն իմ միաձի յամէր ժամանել նոցա· երբեմն օգնելով կառավարչին իմում յանցս դժուարինս, և այլովք պաշտօնատարութեամբք պարաւանդեցին զիս, թէ և անծանօթք· որոց տացէ Տէր զլոյս ճշմարտութեան։ Թանտէմ, յերեկոյին անագան հասինք յաւան Զանօքօզնի՛ցայ կոչեցեալ, որ պատկանի առ եպիսկոպոսն Գամենիցու, և է փաէփօզիթուրայ· որոյ զղեակն հանդերձ պաղատաւան եպիսկոպոսականաւ՝ վաղ ուրեմն ամբողջ տեսեալ էր իմ՝ նախ քան զամս 38· և արդ զտի տապալեցեալ։

24· Ի չորեքշաբաթոջ մինչ ելեալք անտի անցաք զառիվերն, սկսաւ անձրև մեղմաբար ցօղել· ի մտանելն յանտառն և յիջանել զառիվայրն ի ձորակն, յորում է առու մարգամէջ, առաւելաւ անձրևն· իբրև անցինք ընդ այն դժուարութեամբ և ելինք ընդ դարն, յորդեցաւ յոյժ անձրևն, մինչ գրեթէ ամենևին թացաք· և յետոյ փոխեցաւ ի կարկուտ խիտ, հողմով ցըրտաշնչիւ, յորմէ սառուցեալք դողայաք· և հոսէին ընդ ուղին հեղեղք յորդք դէպ առ ձորակն՝ ընդ որ անցինք· եթէ դոյն ինչ յառաջագոյն իցէր սկսեալ, արդարև յայնկոյս առւոյն մնացեալք էաք, կամ յանմարդում վայրի· կարկուտն՝ վերստին յանձրև փոխեցեալ՝ խստութեամբ օդոյ այնքան վշտացոյց, մինչ յուսահատել մեզ, եթէ ոչ գիտիցէաք մերձ գոլ ոմն գեօղ կոչեցեալ Խա-